

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Det er en Kendsgerning, at Antallet af de Forbrydelser, der i særlig Grad vidne om Gerningsmandens Raahed og Voldsomhed, i den sidste halve Snes Aar er tiltaget stærkt her i Landet. Samtidig med, at de ubemidlede Samfundsklasser i det hele ere gaaede frem og have opnaaet bedre Livsvilkaar, har der, ikke mindst i de store Byer, udsondret sig et større Lag end tidligere, der skyer regelmæssigt Arbejde og Indordnelse under daglige Pligter, men er rede til alskens Udskejelser og Forbrydelser. Der skal ikke her gaas nærmere ind paa de Aarsager, hvortil dette Forhold maa henføres: De forøgede Krav til Fagdygtighed og Flid, som Kampen for Tilværelsen efterhaanden stiller, Tilstrømningen til de store Byer, som dog ikke frembyde den Adgang til let og magelig Fortjeneste, der var ventet, en Forskydning i Livsopfattelse, der har vundet Udbredelse rundt om i Samfundene og ytrer sig ligesom i sin Karrikatur i det Lag, hvorom der herom er Spørgsmaal, og ikke mindst: Stigningen i Forbrug af Alkohol. Virkningen af disse og mulig flere Aarsager ligger klart for Dagen og paatrænger sig enhver, der færdes paa Gader og Stræder, eller blot gennem Læsning af Aviser følger med, hvad der er oppe i Tiden. Og en Gennemgang af Forbrydelsesstatistikken bekræfter tilfulde Kendsgerningen:

Af de Forbrydelser, der henføres under Straffelovens §§ 201—207 (Voldshandlinger undtagen de ringere, privat forfulgte Handlinger efter § 200) udviser Statistikken for følgende Femaar de efterstaaende Tal:

1871—75:	668
1876—80:	943
1881—85:	1088
1886—90:	1081
1891—95:	1249
1897—1901:	1730

Idet Folkemængden i det egentlige Danmark var, angivet i hele Hundredetuisinder:

1870:	1,800,000
1880:	2,000,000
1890:	2,200,000
1901:	2,400,000

vil det let ses, at denne Stigning end ikke indeholder noget væsentligt Bidrag til For-

klaring af den ovennævnte Forøgelse af Voldsforbrydelserne.

Ogsaa paa et andet Omraade, paa hvilket Raahed og Tøjlesløshed særlig giver sig Udslag, nemlig Voldtægt og dermed beslægtede Forbrydelser, udviser Statistikkene for den sidste halve Snes Aar en betænkelig Stigen imod disse Forbrydelsers tidligere Omfang. Af Voldtægtshandlinger og disse nærmest staaende Forbrydelser (Straffelovens §§ 168—171) var der i Femaarene 1871—75, 1876—80, 1881—85 og 1886—90 forefaldet henholdsvis 82, 101, 119 og 106. Men i de to sidste Femaar, for hvilke Statistik haves, 1891—95 og 1897—1901, er Antallet steget til henholdsvis 149 og 128.

At Midlerne imod disse Samfundsonder ikke alene ligge i Straffen, er en Selvfølge. Gennem forbedret Folkeoplysning, gennem Modarbejdelse af Drikfærdigheden og gennem Støtte af forskellige artede Bestræbelser for at hæve de ugunstigere stillede og hjælpe dem, der ere komne paa Afveje, maa det offentlige modarbejde ogsaa denne Samfundsskade. Men lige saa sikkert er det, at Midlet imod Ondet *tillige* er Straffen, og at denne kun er tjenlig dertil, naar den er følelig. Ved de Forbrydelser, der ere Udslag af en raa og tøjlesløs Karakter, og som gribe ind i andres Helbred og Velfærd, gælder det i særlig Grad, at Straffen bør indgyde Frygt og virke forebyggende. Det er imidlertid saare langt fra, at dette netop over for den Art Forbrydere, som der her er Tale om, i tilstrækkelig Grad er Tilfældet med de Straffe, som i Almindelighed staa til Domstolenes Raadighed. De forskellige Arter af almindelig Fængselsstraf, derunder ogsaa Fængsel paa Vand og Brød, agtes af den professionelle Voldsmand — „Bøllen“ — for saare lidet. Strafarbejdet, der i øvrigt ved Voldshandlinger kun sjældnere naas, anses vel paa Grund af Varigheden for forbundet med noget større Ulempe, men er dog ingenlunde afskrækkende, især for den, der allerede har prøvet det; og den Straf af Tvangsarbejde, til hvis Anvendelse Loven af 11. Maj 1897 inden for visse Grænser aabner Adgang, indgyder, som ovenstaaende Voldsstatistik for de sidste 5 Aar noksom udviser, ej heller fornøden Frygt, især da Tvangsar-